

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותעבות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

המחיצות בזמן הדרוש, לקראת חנוכת הבית.

זו הייתה עבורי סטירת לחי.

זה משהו שחסרוננו יורגש ועלול להעיב על שלמות המעמד המכובד שהרבה טרחנו עליו והוצאנו עליו הוצאות מרובות, ועכשיו לך תשיג מחיצות מתאימות ביומיים שנותרו... הנגר, שראה אותי אובד עצות, אמר שזכור לו שאצל שותפו לשעבר במחסן, מונחות שתי מחיצות יקרות שהזמנתם בוטלה, ואולי הן יוכלו למלא את החסר באופן זמני.

זה היה נשמע פתרון לא הגיוני.

הרי הגודל שאני זקוק לו הוא מוגדר ולא סטנדרטי, ומה ההיגיון לחשוב שהמחיצות יתאימו? אלא שבילית ברירה ניסיתי את האופציה היחידה שעמדה לרשותי.

פניתי אל השותף, התעניינתי לגבי המחיצות שמצויות אצלו וביקשתי ממנו לבדוק את המידות שלהן.

לתדהמתי כי רבה, הוא חזר עם תשובה שהפתיעה אותי ואת כל הסובבים: רוחבה של כל מחיצה שברשותו הוא 106 סנטימטרים! רוצה לומר: שתי מחיצות של 106 ס"מ - סך הכול ביחד 212 סנטימטרים! התאמה מושלמת לצורך של בית הכנסת שלנו!

המחיצות הללו היו ברמה מאוד גבוהה ומחירן היה מעבר לתקציב שלנו, אך בנסיבות הללו הנגר מכר לנו אותן במחיר מוזל, והיה לנו לאות שנתקיים בבית המדרש שלנו: "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם!"

השבוע, בשבת קודש פרשת ראה, התפללתי כמנהגי בבית הכנסת של חסידי סקווירא בביתר עילית. אחרי התפילה התקיים "קידושא רבא" לרגל הולדת הבת ליהודי שאינו מבני המקום, לרגל שהותו בביתר בימים אלו. כאשר הדומ"ץ הרב הגאון ר' יעקב יוסף פאל שליט"א בעל פה מפיק מרגליות פותח בדברי ברכה לבעל השמחה, כל המתפללים שמים אוזנם כאפרכסת, איש אינו מוותר... בראשית דבריו הדגיש הדומ"ץ את הייחודיות של האורח: למרות התמסרותו המופלאה לצרכי הציבור, הרי שבשעות הלימוד בכולל אין דבר בעולם שיוכל להפריע לו!

לשמע המילים הללו צלצלו באוזני פעמונים. הבנתי שמן השמים רוצים שהסיפור הזה יפורסם, ואם אני לא הלכתי בעקבות הסיפור לבית שמש - הסיפור הגיע עד אלי לביתר...

בסיום הקידוש ניגשתי לבעל השמחה, איחלתי לו מזל טוב וביקשתי שיועיל לספר לי את סיפור ההשגחה הפרטית שהתרחש עם המחיצות בבית הכנסת בבית שמש.

הר' שפיטצער הופתע אך לרגע קט, ומיד החל בסיפורו:

"בקטע מסוים של בית הכנסת נזקקתי למחיצות מעוצבות. מדובר בקטע לא גדול שאורכו 212 סנטימטרים.

הזמנתי מבעוד מועד את המחיצות אצל הנגר שסיפק לי את עבודות הנגרות בבית הכנסת. אולם ביום ד' תמוז, יומיים לפני חנוכת הבית, הנגר התקשר ואמר לי שלמרות ההתחייבות, מתברר שלצערנו נבצר ממנו לעמוד בדיבורו ולספק את

מחיצות מן השמים

בתחילת חודש תמוז נפגשתי עם ידידי הר' אליהו ניימן, בעל חברת "אליס הפקות". ר' אלי הוא איש חסד ברמ"ח ושס"ה שכל צרכי הקהילה עמוסים על מתניו הרחבות, כך שקשה להבין מתי הוא מספיק בסדר יומו העמוס גם להפיק אירועים. אמנם גם אותי שואלים כל הזמן מתי אני מספיק להקשיב לסיפורים ולכתוב אותם... כנראה עניין של סיעתא דשמיא וסדרי עדיפויות.

ר' אלי סיפר לי על אירוע שהוא הפיק לכבוד חנוכת הבית של בית הכנסת של חסידי סקווירא בבית שמש - אירוע מושקע ויוקרתי - לבית כנסת מושקע ומפואר. ואז הוא הוסיף: "יש שם משהו שמתאים לך. הדמות המרכזית שמאחורי בניית בית הכנסת הוא יהודי מיוחד בשם ר' בנימין זאב שפיטצער.

מה שמייחד אותו הוא היותו אברך כולל ששוקד על תלמודו במשך כל היום; ובשעות הכולל לא ניתן להשיג אותו ולהפריע לו בשום אופן. למרות זאת, עלה בידו להקים בית כנסת מפואר מאד, הרבה מעבר למה שאחרים משיגים בעבודה של 24 שעות מסביב לשעון". ר' אלי הוסיף וסיפר על סיפור מיוחד של השגחה פרטית שקרה ממש באותו שבוע עם המחיצות באותו בית כנסת, והמליץ לי ליצור קשר עם הר' שפיטצער כדי לשמוע את הסיפור ממקור ראשון כמנהגי תמיד.

נהניתי מהסיפור המיוחד, אבל מכיוון שבמשך היום אני עושה 'עוד כמה דברים' מלבד להקשיב לסיפורים ולכתוב אותם, לא יצא לי ליצור קשר עם הר' שפיטצער והדבר פרח מזכרוני. ואף שמו נשכח ממני.

שבת אהים גם יחד

בשבוע שעבר הובא פה סיפורו המופלא של ר' משה אהרן ויינשטוק מב"ב, "שבעה ממתנים ובית מרקחת ב3 דקות" ובסיורו הובא קטע מתאים מהנוע"א על הצורך לשים לב לניסים, כשהוא חתום ע"י ר' רפאל ויינשטוק מביתר.

היו קוראים שתהו שמה מדובר בטעות...

ובכן, שומה עלינו לשים לב לניסים... מדובר ב2 אחים, ר' משה אהרן המתגורר בב"ב ששיגר לנו את סיפורו המופלא, והאח ר' רפאל, ידען מופלא שמתגורר בביתר ומתפלל עמי בבית הכנסת, ומנהיגו להחכימי מידי פעם בקטעים נבחרים שהוא נתקל בהם, והשבוע שלח את דברי הנוע"א.

ראיתי לנכון את דבריו לפי תומי בסוף סיפורו של אחיו בהתאמה מושלמת לסיפור שעוסק בנס שלא שם אליו לב...

לא ידעתי שהם אחים, ואפילו לא שמתי לב לשמות הזהים.

התוכן הנפלא הוא שאיחד בין שני האחים וקיבצם לפונדק אחד. מה טוב ומה נעים!

תהלתיה השתדל'ס וסיפיה מתנה

עברה עלי תקופה לא פשוטה בעבודה, והחובות החלו להצטבר. נאלצתי לבקש בדחיפות מידיד

ה"ר
23 שוארץ
דני

בבית הכנסת הלוואה של 4,000 שקלים, עם התחייבות מאד מאד חד משמעית לפרוע תוך חודש ימים.

לא היה לי מאיפה להחזיר, אך הכנתי לעצמי תוכנית עבודה מסודרת: אני סופר סת"ם, והקב"ה זיכני בכתב נאה ומבוקש. בכל יום אכתוב כמה שורות במזוזה, ולאחר חודש אצבור מספר מזוזות שאוכל למוכרן לסוחר סת"ם תמורת הסכום הנדרש. יצרתי קשר מראש עם הסוחר, והוא ממש שמח על ההצעה לקבל מזוזות שלי, "אני ממתין למזוזות שלך" אמר.

אלא שתוכניות לחוד ומעשים לחוד. למרות כל המאמצים, לא הצלחתי לעמוד בקצב הכתיבה ולא הכנתי את כמות המזוזות הנדרשת. קיבלתי בסך הכל 1000 שקלים. הימים בלוח השנה התחלפו במהירות, ואמש, ביום רביעי מצאתי את עצמי חסר אונים. ביום ראשון הקרוב עלי לפרוע את החוב, ללא שום אפשרות של דחייה או תירוצ, ואין לי שמץ של מושג מהיכן אוכל לגייס כעת 3.000 שקלים נוספים.

שבתי הביתה מודאג, וסיפרתי לרעייתי על המצוקה שנקלעתי אליה. אשת החיל שלי הזכירה לי שיעור שלמדנו בעבר מאת אחד המשפיעים שליט"א, ובו אמר כי כאשר בני זוג אומרים תהילים ומבקשים מהקב"ה יחד כמעשה יצחק ורבקה, יש בזה כח מיוחד ועצום ומסוגל לפעול ישועות. החלטנו להתיישב באותו ערב, ליל חמישי, אני בזווית זו - והיא בזווית זו, לומר פרקי תהילים בכוונה, ולצפות לישועת ד'.

תוך כדי אמירת התהילים נזכרתי כי אתמול, ביום ז' מג"א, חל יום ההילולא של בעל ה"נתיבות שלום" מסלונים זצ"ל. שמעתי שהיה מרגלא בפומיה כי בכל הנוגע לפרנסה: "תחילתו השתדלות וסופו מתנה", ובמבטא הייחודי שלו: תְּחִלָּתָהּ הַשְּׁתַּדְלָעַס וְסִפָּיָה מִתְּנָה וְהִיא חוֹזֵר עַל מִשְׁפָּט זֶה בַּהֲטַעְמָה מְרֻבָּה בְּכָל הַזְדַּמְנוֹת. התחזקתי בכך כי את חובת ההשתדלות קיימתי כבר בכך שהתאמצתי לכתוב כפי יכולתי, ועתה אנו מתפללים לזכות לחלק המתנה.

סיימנו את אמירת התהילים והטלפון שלי צלצל. על הקו היה אדם שהשאיר אצלי בעבר

ספר תורה ישן לתיקון. הספר היה במצב גרוע מאוד, הסופר הזדקן וחלה באמצע הכתיבה, וחצי מספר התורה שכתב איננו ראוי לקריאה. בעל הספר הבין שאין טעם להשקיע בתיקונו, והחליט להזמין לעצמו ספר תורה חדש, וביקש ממני למכור אותו כמות שהוא, תמורת 30,000 שקלים. למרות שזהו מחיר נמוך מאד, מדובר במשימה לא פשוטה למכור אותו, שכן קשה מאד למצוא קונה לחצי ספר תורה.

לא חשבתי כלל להפיק רווח מהעניין אלא לעזור לאותו יהודי, ופניתי לסוחר סת"ם גדול מאשדוד. שלחתי לו תמונות של הכתב, והוא ביקש שבעל הספר יגיע אליו. בעל הספר נסע אליו מיד. ביום רביעי בשעה שמונה בערב, כשאני ורעייתי ישבנו בבית ואמרנו תהילים, הם ישבו יחד באשדוד ועברו על הספר.

בשעה אחת עשרה בלילה התקשר אלי הסוחר מאשדוד והודיע שהוא מוכן לקנות את הספר ב-30,000 שקלים, למרות שיזדקק להשקיע עוד סכום נכבד בתיקונים מורכבים והגהות. שמחתי והתקשרתי לעדכן את בעל הספר. הוא הודה לי בחום, אך שאל מיד: רגע, "ומה הנתח שלך בעסקה?" עניתי שלא חשבתי על כך, ואם הוא רוצה, שייתן לי 1,000 שקלים. בעל הספר שינה את טעמו ואמר: "אני חוזר בי. אני דורש לא פחות מפעמיים ח". תתקשר אליו ותבקש 36,000 שקלים."

לא אהבתי את זה אך עדיין לא נסגרה העסקה וזה דרכו של מו"מ. התקשרתי שוב לסוחר באשדוד, הצגתי את המחיר

באותו בבוקר, מיד בצאתי מהמקווה, אני רואה כי בית החולים "שערי צדק" על הקו. הם הודיעו לי חגיגת כי התפנה תור להלילה בשל ביטול!

ואכן, הלכנו באותו לילה. מכיוון שהיינו בבית החולים ממילא, הייתי שם יחד עם רעייתי, כך שהיא יכולה לרדת בכל עת ולהרגיע את הילד, וכן לשהות לצידו כשיצאתי להתפלל תפילת ערבית.

יצוין כי במשך כל חודשי ההמתנה הארוכים לא קרה אף פעם שהתקשרו אלי להודיע על ביטול של הרגע האחרון. נראה לי שלא צריך להוסיף דבר!

2 עקבות הנכתב, - תוצאות n6e2:

הערה למוכר בגיליון האחרון: "בשבת בבוקר לא חפצנו לוותר על טבילה של טהרה, וחגרנו בעוז מתנגנו לטפס בדרכים, כמחצית השעה להקיף את ההרים, כשהחמה קופחת בלא רחם בהולכים"

מור"ר הצדיק הגר"ר אביגדור מילר זיע"א היה אומר: לא שמענו שאשה האופה עוגה טעימה, או האופה מצות וכדומה יאמר **אוי איזה חום**, ובוודאי מי שיודע שהחום הוא מתנת השי"ת לבשל ולהמתק הפירות אין ראוי לו להשתמש בביטוי "קופחת ללא רחם".

יצחק לבין - טלו סטון

יישר כח על ההארה החשובה והמחכימה!

עוד בענין הנ"ל: במהלך ימי השבעה על סבי הר"ר משה באקאר ע"ה בלונדון, הגיע ליחום אבליים הגה"צ ר' אלחנן הלפרין זצ"ל, שהיה בקשר עז של ידידות עם זקני ע"ה ואז הוא סיפר שלפני רבות בשנים הוא ראה דרך החלון את זקני הולך בשבת בבוקר מוקדם. הוא רץ לעברו ושאל אותו לאן פעמיו מועדות בשבת בבוקר כה מוקדם? ענה לו זקני: הרי אני הולך למקווה. רבי אלחנן קפא במקומו.

הרי המקווה זה שעה הליכה לכל צד! ענה לו זקני: ולכן? אתפלל בשבת ללא מקווה? מאז הם עשו קביעות והלכו יחד למקווה כל שבת בבוקר במשך שנים.

בגיליון פרשת עקב נכתב ע"י הרב הרשלר מקרית גת שקל יותר לכוון בשמיעת הברכה מאשר באמירתה. בעניין זה ראוי לציין לדברי המאירי (נזיר סו): על הגמרא "גדול העונה אמן יותר מן המברך", וז"ל:

בטחוננו בבוא כל העולמים, שלמדנו מכם לומר על כל דבר: 'לטובתי נשברה' לא כעסנו, גם כאשר הילדים שברו בשבת כלי זכוכית ומגש לחלות, ומיד נענו ואמרנו 'גם זו לטובה' ועוד כמה דברים שאין לפרטם.

ועל הכל היה ענין כספי, שזקקתי לשלם 90.000 ש"ח בדחיפות, והי' ליבי כבד עלי שאין לי מאין ליקח, ועם כל זאת שיננתי לעצמי: אודה ה', והוספתי וביקשתי שאזכה גם להודות בתוך רבים ולא רק ביני לבין קוני. ותוך כדי תפילתי, הבטחתי לפרסם בל"ג בעלון בטחוני.

בעוד תפילתי בפי, עבר לידי ידיד, והבזיקה מחשבה במוחי אולי הוא יוכל לעזור לי לפחות בחלק מהסכום שדחוף לי ביותר, ואכן שאלתי אותו, וכששאל אותי מהו הסכום שאני זקוק לו? נקבתי בסכום החלקי. והוא ענה לי שאכן יכול להלוות לי סכום זה לכמה שבועות, ואם אני רוצה הוא יכול להלוות לי עד 90,000 ש"ח ויהי לפלא, שנקב מעצמו בדיוק בסכום שהייתי זקוק לו.

ע"כ אני מפרסם זאת לדעת כי קרוב ה' לכל אשר יקראוהו באמת.

דחייה של 5 חודשים - לטובה

משהו מיוחד העלון הזה! פשוט אין מילים!!!

לפני כחצי שנה, הופנה בני בן הארבע לבדיקה במעבדת שינה - בדיקה שבה נדרשים לישון לילה שלם בבית החולים כשהילד מחובר למכשירים הבודקים את נשימותיו בשעת השינה.

למעשה, ההמתנה לתור כזה היא בדרך כלל ארוכה מאוד. שלחנו את כל המסמכים ונאמר לי שיחזרו אלי. כעבור כשלושה חודשים התקשרו וקבעו לנו תור לעוד שלושה חודשים קדימה. אולם, בדיוק באותו שבוע פרצה מלחמת איראן הראשונה; למחרת התקשרו אלי מבית החולים, הודיעו כי התור מבוטל, ודחו אותו בחודשיים נוספים. אמרנו "גם זו לטובה" והמשכנו הלאה, הרי למי יש זמן להתלונן על תור שבוטל בזמן מלחמה.

אלא שהצור תמים פעלו, וכל דבר מחושבן עד המילימטר האחרון.

ביום י"ב בתמוז נולד לי בן למזל טוב.

החדש והוא הסכים מיד ללא ויכוח... "שלח אלי את בעל הספר ואעשה לו העברה בנקאית". בחצות הלילה בעל הספר התקשר אלי, בדרכו חזרה מאשדוד, ובישר לי שהכסף הועבר. הוא הוסיף ואמר: "כל סכום מעבר ל-30,000 שקלים המקוריים שביקשתי - נתחלק בו חצי חצי".

למחרת, ביום חמישי בבוקר, הוא התקשר אלי וביקש שאבוא לאסוף את 3.000 השקלים שלי. לקחתי את הכסף וחזרתי הביתה שמח אך מעט תמוה. אמרתי לרעייתי: "אמרנו תהילים יחד, ואכן בסוף קיבלתי 3,000 שקלים עבור שיחת טלפון אחת. אבל החוב שעלי לפרוע הוא 4000 ש"ח...

רעייתי הביטה בי ואמרה: "שכחת את מה שאמרת וחזרת שוב ושוב? "תחילתו השתדלות וסופו מתנה"! הרי מהמזוזות שהצלחת לכתוב ולמכור כבר הרווחת 1,000 שקלים. זו היתה ההשתדלות. יחד עם 3,000 השקלים שקיבלת עכשיו, הגעת בדיוק ל-4,000 שקלים שהיית צריך. הקדוש ברוך הוא שלח לך ב"סופו מתנה" בדיוק את מה שהיה חסר לך, לאחר שעשית את חלקך".

המלוה ניהש את סכום ההלוואה

אשלם לך נדרי, אשר פצו לך שפתי, כי דיבר פי בצר לי!

מאז שנתודענו ל"בטחוני" נשתנה מהלך המחשבה בחיינו. במקום להתחזק שהכל לטובה, ולהישבר כשמועמים או קוראים סיפורי גילוי השגחה פרטית, 'למה לי זה לא קורה' - במקום זה - התחלנו לדבר אל ה' באמת, ולזכות לקרבת ה'. וגם אם לא זוכים לראות מיד - הרי הוא טוב ומיטיב, הוא יודע מה טוב לנו, ולטובתי נשברה!

ועל של עתה באתי: בחודש האחרון זכינו לראות את חסדי המקום בקשיים בכמה עניינים, כמ"ש בשערי תשובה לר"י - זכרון חסדיו והתבונן בהם שנא' כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיך מייסר - וב"ה דרך

והיא עונה לי ראיתי בעיתון!
אני מנסה להבין מה קורה פה, רק
היום העוזרת עזבה!
אך האשה מעבר לקו עומדת על
דבריה: יש לי ביד את העיתון שהיה
בתיבה שלי היום, ושם מפורסמת
מודעה עם הפרטים שלך!
רבונו של עולם, איך זה הגיוני?
המתקשרת היתה גם היא בהלם,
ובדקה את העיתון שוב ושוב...

ומה היא רואה? שהתאריך של
העיתון הוא מחודש תמוז לפני כשנה!
והוא נראה חדש! איזה השגחה
פרטית מדהימה! מערכת העיתון
הכניסה בטעות עיתון ישן בדיוק
לתיבת הדואר של אשה שמחפשת
עבודה, בדיוק את העיתון שבו
פירסמתי לפני שנה, פעם אחת
בלבד...

אילו כולם היו מקבלים עיתון ישן, זה
הרי היה הופך למשל ולשנייה בכל
העיר... מבצעים של שנה שעברה וכו'
אבל, רק תיבת דואר אחת קיבלה
עיתון של שנה שעברה... זו שזקוקה
למודעה הזו! והגיוני שתשאלו "איך
קורה דבר כזה", אין לי תשובה...
לאלקים פתרונים!

הכנסנו אותה לעבודה בביתנו ואנחנו
מרוצים מאוד. אך יותר חשוב מזה,
הרגשתי בחוש שלהקב"ה אכפת ממני
באופן אישי, הוא רואה אותי ודואג לי
במסירות, כאב לבתו היחידה!

המלצה אישית וסודית!

בשבת שעברה התפללתי שחיות בביהמ"ד
הגדול של חסידי קרלין בטבריה עילית, ועלו בי
געגועים... כבר כתבתי את זה בעבר, אבל ראוי
ויאה לחזור על זה ולהעניק לעוד כמה יהודים
"טעם של אלול". אל תגלו שאני אמרתי...

כדאי לקפוץ לביהמ"ד של חסידי קרלין/לוצק
כדי להרגיש טעם גן עדן במזמור לדוד ד' אורי
שנאמר אצל האשכנזים בחודש אלול.
תשומת לב מיוחדת אל הניגון המיוחד
המעורר את הלב בקדיש שלפניו!

ולקארלינער'ס שבין הקוראים:

תנו לבכם לאוצר שבידכם,
ואל תתנו להרגל לאבדו ממכם...

תוספת זו נוספה בעקבות הערה של א' מיקירי חסידי
קרלין.

בבית הכנסת, שעבר לאחרונה
שיפוצים, כמעט ולא היו ספרים
בקומת התפילה. ניגשתי אל ארון
הספרים בתקווה למצוא בכל זאת
ספר כלשהו, כדי שלא להעביר את
הזמן לריק, ואז מצאתי את הספר
"אמרי פנחס" לר' פנחס מקוריץ.
מכיוון שמדובר בספר הבנוי על
אמרות קצרות, הוא התאים לי
בדיוק. לקחתי את הספר ודפדפתי
לפרשת ואתחנן.

אך את עיני צדה כותרת על תשעה
באב. עניין אותי מה כתוב שם, ואז
ראיתי שמפורט שם מתי ר' פנחס
הניח תפילין של רש"י ומתי הניח
תפילין של רבנו תם, ומה היה אומר
עם כל אחד מהם.

בו ברגע קפצתי ונזכרתי: הרי לא
הנחתי היום תפילין של רבנו תם!

נותרו לי 12 דקות עד השקיעה.
הספקתי לרוץ, להניח תפילין דר"ת
ולהספיק להתפלל מנחה. מן השמים
זימנו לי דווקא את הספר הזה ואת
הדף הזה העוסק בתפילין של רבנו
תם, כדי למנוע ממני לשכוח
להניחם.

הטעות של השנה

היינו בתקופה עמוסה בחיים מסיבות
משמחות ב"ה, משפחה
עם כמה ילדים קטנים
בלעה"ר, ונעזרנו בעוזרת
בית חרוצה שהצילה את

28
א. גרשון קליין
זינר

המצב.

יום אחד העוזרת הודיעה שהיא
נאלצת להפסיק את העבודה אצלנו,
והחלטנו להתחיל לחפש מישהי
חדשה.

למצוא עוזרת בניקיון זה סיפור ארוך:
לפרסם בעיתון, לקבל טלפונים,
ולהביא לניסיון ליום אחד לראות אם
זה מתאים, כאב ראש לא קטן, אך
ההכרח לא יגונה.

וכאן קרה הפלא הגדול: באותו יום
קבלתי טלפון, ממשיחי שמציעה את
עצמה לעוזרת בית!
שאלתי אותה: איך הגעת אלי? הרי
עדיין לא פירסמתי! איך את יודעת
שאני מחפשת?

"העונה אמן אחר המברך הרי הוא כמי שבירך,
כל שכיוון לשמוע את הברכה. ולא עוד אלא
שורב פעמים כוונת המטה און לשמוע -
גדולה יותר מכוונת המדבר ועל סמך זה
אמרו: גדול העונה אמן יותר מן המברך..."
בכבוד ובהערכה - עקיבא בר נתן

אולי אפשר לומר ביאור נוסף מדוע לפעמים
קל יותר לכוון בעת חזרת הש"ץ מאשר בשעת
תפילת הלחש, ע"פ דברי הנועם אלימלך זי"ע
בספרו הקדוש ליקוטי שושנה, שתפילה
שמוציאים מהפה, ישנם מקטרגים הפועלים
בכל כוחם להפריע לתפילה שלא תעלה
למקומה הנכון, משא"כ כשמתפללים תפילה
במחשבה, שאינם יכולים החיצונים ליאחז בה.
וזל"ק:

אמרו בגמרא מי שיש לו צעקת לגימה על
חבירו ודומם, הקב"ה עושה לו דין. נ"ל
הפירוש מפני שהאדם יש לו להתפלל תמיד
בעד חבירו, שלעצמו אין יכול לפעול כל כך,
שאין חבוש מתיר כו', אבל על חבירו הוא נענה
מהרה, וכל אחד יש לו להתפלל בעד חבירו,
ונמצא זה פועל לזה חפצו וזה לזה עד שכולם
נענים. והו' שאמרו "ישראל ערבים זה לזה",
פירוש ערבים לשון מתיקות כמו וקולך ערב,
מפני שממתיקין זה לזה בתפילתם שמתפללין
כל אחד בעד חבירו ועל ידי זה הם נענים.
ועיקר התפילה היא במחשבה, מפני
שבמחשבה יכול בנקל להתקבל תפילתו,
בעבור שאין עליה קטרוג. והו' פירוש "כל מי
שיש לו צעקת לגימה על חבירו" שצועק
בשביל חבירו שאין לו פרנסה, "ודומם" פירוש
שמעלה תפילתו בעולם המחשבה, "הקב"ה
עושה לו דין" פירוש: שפועל רצונו הטוב ונענה
בתפילתו.

היוסף פערלזאהן - לונדון

תפילין דר"ת צ"פ ר' פנחס מקוריץ

היה זה בשבוע של תשעה באב.
אחרי התפילה
חלצתי תפילין של
רש"י על מנת
להניח תפילין של רבנו תם כמנהגי
תמיד, אולם - חשתי מיחוש קל
בבטני ועל כן החלטתי שאדחה את
הנחת התפילין של רבנו תם לשעות
אחר הצהריים, לפני תפילת מנחה.

הרד"ק
אשה גרשון קליין
זינר

אחר הצהריים ניגשתי לבית הכנסת
בוסטון הקרוב לביתי כדי להתפלל
מנחה. ענין התפילין של רבנו תם
פרח מזכרוני. ישבתי ואמרתי
קרבתנו בנחת. כשסיימתי נכנס
האדמו"ר מבוסטון והתחיל קורבנות
מהתחלה, כך שמצאתי את עצמי עם
מעט זמן פנוי.